

Sport

HEROINE HRVATSKOG SPORTA: Tamara Boroš

– Žena se mora mnogo više dokazivati za isti status s muškarcima

22. srpnja 2024. [heroine hrvatskog sporta](#), [tamara boroš](#)

“Može se reći da sam imala teži put s obzirom da sam žena i to ponajprije u zastupljenosti u medijima. Isto tako lakše je muškarcima pronaći sponzore. Njihovi su ugovori višestruko veći. Muškarcima je lakše zaraditi. U tome vidim veliku razliku između muškog i ženskog sporta. Još uvijek”, priča nam Tamara Boroš, čarobnjakinja stolnoteniske loptice.

Razgovarao: Tomislav Pašiček

Bio je prosinac 1977. Glazbenim su ljestvicama žarile i palile Donna Summer, Diana Ross, kao i ženski dio megapopularne ABBA Agnetha i Anni-Frid. A tog prosinca, točnije 19. dana

posljednjeg mjeseca u godini prvi je put glas pustila i Tamara Boroš. Stigla je na ovaj svijet i ne, nije krenula putem Diane ili Donne. Nju je zanimao sport. Kao šestogodišnjakinja je krenula s plivanjem, ali to joj je bilo previše monotono, ili da se ne lažemo – dosadno. “Nisam se mogla više zamisliti da plivam od zida do zida”, iskrena je Tamara.

Pa se otisnula u stolni tenis. I oduševila. “Na turnirima sam igrala s nepunih osam godina”, priča Tamara. A sve je krenulo u malom vojvođanskom gradu Senti.

“Moj trener u Senti me zainteresirao za stolni tenis. Uvijek mi je lopta bila najdraža igračka. Isto tako, moja najbolja prijateljica Andreja je trenirala stolni tenis pa sam krenula za njom. Malo po malo sam napredovala, a onda je u Sentu stigao trener Igor koji je od nas tražio profesionalan pristup. Sve nas je kao još mlade naučio profesionalizmu. Bio je jako strog, ali mi smo ga slušali i pratili. Sve što je pred nas stavio za mene je bio izazov. Uvijek sam to voljela. Neki nisu uspijevali pa su odustajali, ali ja ne. Igor me zainteresirao za stolnotenisku karijeru”.

U svibnju 1993. Tamara je stigla u Zagreb, a u stolnoteniskom klubu Mladost dočekao ju je Neven

Cegnar. Godine koje su uslijedile pokazale su i dokazale da su Tami i Cegi bili dobitna kombinacija.

“Bili smo dobar par kao trener i igračica. Stvarno jesmo”, potvrđuje nam Boroš i odaje koje joj je bilo najjače oružje kroz karijeru. “Definitivno glava. Nikada nisam odustajala. Uvijek sam samu sebe gurala naprijed i govorila si da ništa nije nemoguće. Naravno, za to sam trebala imati i potporu uz sebe, a to je bio moj trener Neven Cegnar. Gurali smo jedno drugog i u teška

vremena, kada je došlo i do nekog slabijeg perioda. Osjećala sam da Neven vjeruje u mene”, prisjeća se Tamara koja je kao mlada često bila osporavana.

“Slušala sam do svoje dvadesete da nisam talentirana i da je bolje da prestanem i da neće biti ništa od mene. Samoj sebi sam rekla da ne znam koliko ću visoko doći, ali da mi je cilj izvući maksimum iz sebe i idemo vidjeti do kuda ću doći. Iskreno, nikada nisam vjerovala da mogu stići tako visoko. Zna mi proći kroz glavu, pa si znam nekad reći svaka ti čast što si iz jedne male Hrvatske stigla dosta visoko”.

Bila je toliko dobra da su joj Kineskinje branile dolazak u njihove kampove na trening.

“Mogu reći da sam bila na nekoj njihovoj “crnoj listi”. Ali znate što? Kada sam već došla na tu “crnu listu” to je bio znak da sam nešto napravila u karijeri. S jedne sam strane bila ponosna na to, a s druge je to bio nedostatak što nisam mogla iskoristiti tu dobru priliku da treniram s Kineskinjama. Unatoč tome, mislim da sam sve uspjela nadoknaditi treninzima u Japanu i Koreji, a sparirala sam i s nekim Kineskinjama koje su igrale po Europi”.

Jasno je, Kineskinje su se bojale Tamare Boroš jer ona je bila jedna od rijetkih Europljanki koja je s njima mogla ravnopravno igrati. “Tami” je 2002. godine bila drugoplasirana stolnotenisačica na svjetskoj ljestvici! Godinu kasnije na Svjetskom je prvenstvu u Parizu osvojila broncu u pojedinačnom dijelu.

Medalje, kaže nam, ne broji, ali osvojila ih je “brdo”. Samo na europskim smotrama čak 24, a od toga tri zlatne u parovima. Kolajnama se okitila i na Mediteranskim igrama, osvajala je Pro tourove... Tko zna što bi još ova sjajna sportašica osvojila u karijeri da ju 2006. nije zaustavila bolest.

“Mogla sam još dvije ili tri godine igrati na stvarno visokoj razini, ali pojavio se neuronitis, najgora bolest za nas stolnotenisače. Dugo se mislilo da imam problema sa štitnjačom, ali ipak je to bila virusna upala srednjeg uha što je utjecalo na centar za ravnotežu”, prisjeća se Tamara.

Tada je imala 28 godina i bila je sedma igračica svijeta. Nakon bolesti nikako se nije uspijevala vratiti na stare staze slave.

“U privatnom životu sada sam ok, iako i dalje imam problema s ravnotežom i vrtoglavicama”.

Danas je trenerica u stolnom tenisu. Dok je igrala uporno je odbijala jednoga dana krenuti trenerskim putem. No dogodilo se.

“Bila je to sudbina. Godine 2010. do mene je došao Mario Amižić i pitao me čime se želim baviti nakon igračke karijere. Ponudio mi je da se pridružim timu u Akademiji Wernera Schlagera. Privlačila me mogućnost da odem raditi u Austriju i da sebe isprobam u vrhunskoj Akademiji. Željela sam probati i vidjeti kako će mi ići i hoće li mi se svidjeti. Cijeli život živim za ovaj sport, a ne od ovog sporta i jako me privukao taj posao”, priznaje nam Tamara.

I dan danas je, kako kaže, u tom “začaranom krugu” i teško joj je izaći jer stalno ispred sebe postavlja nove ciljeve. Od 2012. do 2016. radila je u Akademiji Wernera Schlagera, a od 2017. radi u Njemačkom stolnoteniskom savezu kao član ženske reprezentacije. Do 2021. godine bila je pomoćna trenerica u ženskoj reprezentaciji, a sada je izbornica iste ekipe.

“Nema odmora. To je posao koji se radi od 0 do 24. Imamo vrhunsku ekipu, dvaput smo osvojili Europsko prvenstvo, bili smo brončani 2022. godine na svjetskoj smotri. Na Olimpijskim igrama pokušat ćemo osvojiti medalju”, najavljuje Tamara i još se jednom vraća na to koliko joj je bilo teško u karijeri.

“S obzirom da sam imala rezultate nitko nije mogao osporavati moj put i sve uspjehe. Može se reći da sam imala teži put s obzirom da sam žena i to ponajprije u zastupljenosti u medijima. Isto tako lakše je muškarcima pronaći sponzore. Njihovi su ugovori višestruko veći. Muškarcima je lakše zaraditi. U tome vidim veliku razliku između muškog i ženskog sporta. Još uvijek”, priča nam Tamara i dodaje:

“Kao žena u sportu moraš se puno više dokazivati da bi imala isti status kao neki muškarac. To je sigurno. I to je velika nepravda”, zaključuje hrvatska sportska heroína Tamara Boroš.

**Serijal HEROINE HRVATSKOG SPORTA, objavljen je uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz programa poticanja novinarske izvrsnosti.*